

[Madsen-Mygdal.]

Mulighed ønsker Regeringen ikke at benytte, den giver netop Afkald paa denne Mulighed ved Udskrivning af det forestaaende Valg, saa det er vanskeligt at se, hvorledes det egentlig kan være Meningen, at her indleder Regeringen en Kamp mod Landstinget.

Nej, Regeringen er træt, og den prøver paa nu som i 1926 at blive fritaget ved at gaa ud til Vælgerne. Jeg haaber ogsaa, Vælgerne vil forstaa det og skænke Regeringen denne Fritagelse. I 1926 lykkedes det Regeringen at finde en Uoverensstemmelse med det radikale Parti, og da blev det Paaskuddet for Udskrivning af Folketingsvalg. Se dette at finde en Uoverensstemmelse med det radikale Parti i Dag er en Umulighed, ad den Vej kan det ikke naas, og derfor ser vi ogsaa Situationen lagt til Rette paa den Maade, at det er Landstinget, der nu faar Skylden.

Saa skal jeg endnu til den højtærede Statsminister bemærke, at naar han har den Dristighed at staa op og sige, at mit Maal er at forringe Arbejdernes Kaar, er det en Udtalelse, fremsat fra ansvarligt Sted overfor et Medlem af dette Ting og et Parti her i Tinget, der ikke kan stemples med for stærke Ord. Hvor skulde det kunne tænkes, at nogen her i Landet overhovedet ønsker at forringe Arbejdernes Kaar! (Latter). Ja, de Herrer maa ikke tro, at de har Patent paa den eneste Maade at forbedre Arbejdernes Kaar paa, vi har virkelig den Dristighed at sige de Herrer, at ad de Veje, de forbedrer Arbejdernes Kaar, skal de ikke være sikre paa, de naar Maalet.

Den højtærede Statsminister hævdede sig højt op og talte om alt, hvad der var naaet for Arbejderstanden gennem deres Organisationer. Naar jeg ser paa Arbejderstandens Kaar, forekommer det mig, at saa længe jeg har levet, har den aldrig været ringere, end den er i Dag. Der er ganske vist en Del af Arbejderstanden — det ærede Medlem Hr. Fraenkel talte om privilegerede Klasser —, der i Dag har Arbejde til de Lønninger, som Fagforeningerne har fastsat, og det betyder, selv om jeg ikke vil sige, at de har det særlig godt paa Grund af det høje Prisniveau, som ogsaa de maa skatte til, at denne Del af Arbejderstanden har, saa vidt det kan skønnes, hvis Pristallet er rigtigt udregnet — og andet har vi jo ikke at støtte os til —, forbedret sin Realløn i de sidste fire Aar med ca. 17 pCt. Det kan man nok sige er ganske godt,

navnlig sammenholdt med, at hele den øvrige Befolkning samtidig er sunket ned i Levemaade og naturligvis ogsaa i Indtægter og er dybt nede i Forarmelse i Øjeblikket.

Man kan altsaa godt sige, at der er virkelig en Del af Befolkningen, der har hævdet sig, idet den oven i Købet har forbedret sine Kaar i disse Aar, der har været de svære Kriseaar for hele Arbejderstanden; men man kan ikke glemme i denne Forbindelse at se paa den omtrent lige saa store Del af Arbejderstanden, i hvert Tilfælde den stadig voksende Del af Arbejderstanden, som paa Grund af det Monopol, der betyder Adgang til Arbejde her i Landet, som Fagforeningen har tiltaget sig udenom Regering og Rigsdag, udenom al Lovgivning, er stødt ud i Arbejdsløsheden. Hvis man tager deres Liv i Betragtning, de Kaar, som de arbejdsløse lever under, tror jeg, man maa sige, at Arbejderstanden som Helhed lever under betydelig ringere Kaar, end den har gjort i den sidste Menneskealder.

Den højtærede Statsminister havde den Dristighed at sige til Landbruget, at det skulde paa samme Maade prøve at hjælpe sig selv, og de skulde følge Arbejdernes Eksempel. Jeg maa sige, det er et dristigt Forslag. Det er muligt, at Landbruget, hvis det Forhold forsættess paa samme Maade som hidtil, maa tage Ministeren paa Ordet. Hvad vil Landbruget da foretage sig, der svarer til det, Arbejderstanden har gjort? Landbruget vil gennem sine Organisationer sige: Det, der er vor Løn, er det, vi faar for vore Produkter. Landbruget vil med den største Lethed kunne bevise, at de for overhovedet at faa Løn for deres Arbejde skal have mindst 3 Kr. pr. kg Smør og mindst 1 Kr. for 1 kg Flæsk o. s. v. Naar den højtærede Statsminister saa oven i Købet tilraader Landbruget, at det ligesom Arbejderne skal rejse Krav om forkortet Arbejdstid, altsaa mindre Arbejdsindsats for hver enkelt, tør jeg nok sige, at hvis de skal opretholde Livet, bliver Priserne endnu højere, maaske dobbelt saa høje. I hvert Fald vil en fyrretyve Timers Uge i Landbruget betyde en Halvering af Arbejdstiden.

Hvis nu Landmændene følger det Eksempel, vil de sige: Vi skal have saa og saa meget, ellers holder vi op, saa producerer vi ikke, saa er vi arbejdsløse, og saa maa det offentlige hjælpe os og sikre os saadanne Kaar, at vore Familier kan leve. Saa vil vi naa det, som det ærede Medlem Hr.